

HALADÁS

VASUTI

SZAK- ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP

A MISKOLCZI MÁV. ALTISZTI-KÖR HIVATALOS KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐK ÉS LAPTULAJDONOSOK:

BANOVITS LÁSZLÓ

ZSIVKOVICS ANTAL

Előfizetési ára:

Egész évre — — — 8 korona
Fél évre — — — 4 korona
Negyed évre — — — 2 korona

Szerkesztőcég:

Miskolcz, Mindszent-utca 4. sz.

Megjelen minden vasárnap.

Balesetbiztosítással:

Egész évre — — — 14.— kor.
Fél évre — — — 7.— kor.
Negyed évre — — — 3-50 kor.

A balesetbiztosítás (18-től 60 éves korig) a »Nemzeti balesetbiztosító részvénytársaság«-nál 3000 koronára halál esetre és 3000 koronára állandó munkaképtelenség esetére szól.

A szabadságokról.

Miskolcz, 1903. április 25.

(—s—ó—) Közeledik a május hónap s vele a nyári időny, a melyet úgy a gazdag, mint a szegény ember egyaránt óhajtva vár, hogy viszonyaihoz mérten valamely fürdőben vagy kellemes vidéken, elvonulva a hétköznapi élet fáradalmaitól, néhány hetet vagy legalább napot a pihenésnek, üdülésnek szenteljen, s lehetőleg mentesítve magát a gondoktól, élvezze a szabad természetet, a nyugalmat, pihenést.

Az emberi természet is megköveteli, hogy a munkában, fáradságban eltöltött esztendőnek legalább egy csekély részét pihenésre, nyugalomra fordítsuk, hogy ismét új erőhöz jussor a kifáradt test és szellem.

És ha általában szüksége van valakinek erre a pihenésre, mennyivel inkább van szüksége arra a vasuti alkalmazottnak, ki a testet elcsigázó és idegölő, szellemét is erősen igénybe vevő szolgálatban tölti el napjait.

Ha valaki megérdemli, hogy fáradozásainak némi jutalmául megengedjék neki, hogy egy időre felmentve a szolgálatától, teljesen a szórakozásnak s pihenésnek éljen, úgy az mindenesetre a vasuti alkalmazott.

Igaz ugyan, hogy általában a felsőbb hatóságok kellő méltánylással tárgyalják az alkalmazottnak a szabadság megadása iránti kérelmeit, de mint mindenütt, úgy a vasutnál is vannak egyes rideg gondolkodású és kedélyű főnökök, kik az alkalmazottak szabadság iránti kérelmeit, éppen mert maguknak semmi érzékük nincs a szórakozás iránt, mert életük keserűségeit csak a folytonos munkába tudják temetni, méltányolni nem tudják, s mivel maguk a szolgálatától való hosszabb távollétben csak gondjaiknak fokozott erővel való feltámadását látják, a szabadság iránti kérelmek elől ridegen elzárkóznak s csak

szük marokkal mérik ki vagy egészen megtagadják a kért s a végzett munka arányához mérten igenis szükséges szabadságidőt.

Ritka esetek az ilyenek az igaz, de a ki ilyen főnök alá jutott, az nem kerülheti el méltányos kérésének megtagadását vagy a nagyon is szükséges szabadságidő megrövidítését.

S miért lehetséges mindez? *Azért, mert a szolgálati rendtartásban nincs biztosítva az alkalmazottak részére semmi szabadságidő, a melyet, mint jogosat, követelhetne és így szolgálati főnökségének tetszésére van bízva, hogy a szabadságot megadja-e vagy nem.*

Készséggel elismerjük, hogy az államvasutak vezetőségének s általában a szolgálati főnököknek az az intentiója, hogy az alkalmazott a szolgálat viszonyai szerint engedélyezhető méltányos szabadságot megkapja, de mivel ez

nincs írásban, nincs kötelezőleg is kimondva, módot nyújt arra, hogy egyes szolgálati főnökök a szabadság iránti kéréseket minden indokolás nélkül elutasíthassák.

Ha végignézzük a különböző állami és magántársulati ügyágazatoknál és üzemeknél alkalmazott tisztviselők seregén, azt látjuk, hogy a legtöbb állami és magántisztviselőnek meg van állapítva évi szabadságideje, melyet jog szerint minden külön indokolás nélkül kérhet.

Legutóbb olvastuk, hogy a budapesti posta- és távirda-igazgatóság mintegy válaszképen a „Közuti Vasut-Társaság”-nak Budapest fő- és székváros tanácsához intézett memorandumában foglalt azon kijelentésre, hogy a postaszolgák helyzete rosszabb, mint a vilamos vasuti alkalmazottaké, kijelenti a többek között, hogy minden postaszolgának és altisztnek évenként 8 napi

TÁRCZA.

Soha.

Hángol a papir kezemben,
Pollam egy szótól visszarezen.

Elmondta egyszer ajakam,
A síron túl is felfogadtam.

Nincs hang, sem vádló tekintet,
Mely újra összehozna minket.

Csak az átsíratott éjszakák,
Mik álmaimban visszaadják.

Herczegh Jenő.

A szabadsághős.

— A „Haladás” eredeti tárczája. —

Flohbert Albert a XI-ik rangosztályba sorozott tisztviselő volt.

Minél magasabb a tisztviselők rangosztályának száma, annál alacsonyabb a fizetés összege, mert a rangosztály-szám s a fizetés a hivatalnoki életben fordított arányt képez.

Flohbert Albert tehát nem volt dus a földi javakban, de annál kiválóbb volt a hivatalnoki erényekben. Nem volt ugyan semmi kilátása arra, hogy valaha egyike lehessen ama bizonyos sokat emlegetett, de eddig még soha sem látott, munkában megszakadt hivatalnokoknak, mert Flohbert Albert csak a hivatalos órák végéig s nem a megszakadásig dolgozott — ám azért serény és szerény, becsületes, de nem felületes s az is fontos, hogy pontos tisztviselő volt.

Egyetlen egy hibája volt csupán. Ő is, mint minden rimékbe szedett rab oroszlán, szüntelen szabadság után vágyott. Minden évben kivette a tisztviselőket megillető négy heti szabadság-kompenzenciát, de mi ez a négy heti szabadság a hivatali rabságban töltendő évi negyvennyolcz héthez képest?

Soha meg embert tehát oly sok csapás nem ért, mint Flohbert Albertet szokott volt érni egy-egy esztendőben.

szabadságra joga van, a mit minden megokolás kívánása nélkül rövid úton meg is kap. Ezenkívül az igazgatóság még husz napi szabad időt adhat.

Hogy a vasuti altisztnek és szolgának munkája mennyivel nehezebb, szolgálattétele mennyivel több körültekintést és figyelmet igényel, mennyivel jobban elgyötri a testet és szellemet, azt bővebben magyaráznunk és indokolnunk teljesen felesleges, mert azt mindnyájan igen jól tudjuk, s ha ilyeneket olvasunk, talán annál jobban fáj, hogy nekünk e tekintetben még jogaink nincsenek.

Nincsenek még jogaink, de lesznek. Biztos tudomásunk van arról, hogy a vasuti alkalmazottak helyzetének legközelebb történő szabályozása alkalmából intézkedés fog történni az iránt is, hogy a szolgálati évek és végzett teljesítményhez képest minden alkalmazott részére méltányos tartamu szabad-

ságidő biztosítottassék, s hogy különösen az államvasutak vezetőségének van érdeme abban, hogy az alkalmazottak e minden tekintetben jogos és méltánylásra érdemes kérése teljesítettassék.

A helyiérdekű vasutások jövője.

— Irta: Oroszlányi László. —

Az utóbbi években a helyiérdekű vasutak építésében nemcsak apadás, de lehet mondani szünet állt be. Ennek oka részben a rossz gazdasági viszonyok, a kereskedelem és ipar pangása volt, részben pedig azon elijesztő körülmény, melyet a helyiérdekű vasutak jövedelmezősége eredményezett, mert azon tőke, mely a vasut építésére fordítatott, csekély, alig számottevő kamatot hozott.

Erre nézve lássuk a helyiérdekű vasutak jövedelmezőségét 1901 évben.

1901 évben az üzleti fölösleg volt a tényleges befektetési tőke után az önállólag kezelt helyiérdekű vasutaknál átlagosan 4.18%, a m. kir. államvasutak által kezelt helyi érdekű vasutaknál pedig átlagosan 2.6%.

A városi és községi vasutaknál az üzleti

Kezdve a tüdőlegdától a májkötszövetlőbig, minden neven nevezendő és nevezhetetlen betegség győtorzte. S a mint az egyik nyavalyát ki gyógyítottatta a kapott egy-két heti szabadsága alatt, azon mód megjött a másik. Néha még reczidivázott is s ilyenkor csak dupla szabadsággal gyógyult meg bajából.

Miután végigszenvedte az orvosi lexikon összes fejezeteit, újabb csapások készítették a gyakori szabadság-kerésekre. Óriásilag kiterjedt rokonsága lehetett, mert minduntalan gyász érte a szegény férfit. S a mi a legkellemetlenebb, rokoni, kiknek végső tisztességére mulhatatlanul el kellett utaznia, nagyobbbrészt a határszéleken laktak s így csak az oda- és visszautazás is már napokat vett igénybe.

Nincs oly rideg kedélyü, szivtelen hivatalfőnök, a ki gyász esetén megtagadná a szabadságot. S Flohbert Albert főnököt, Talaber Leandert, még erzekeny kedélylyel is áldotta meg a természet. Valahányszor egy újabb halálesetet jelentett be Flohbert Albert, Talaber Leander mindannyiszor könnyezve kondoleált s adott szabadságot.

Am midőn Flohbert Albert ismét előállott gyászoló arczeal szabadságot kérni, Talaber Leander nem könnyezett többé. Hivatalfőnöki ránczokba szedte össze homlokát s így szólott:

— Flohbert ur! Már nincs nyavalya egen és földön, a mit ön ki ne gyógyítottatott volna ma-

gából. Nincs hozzátartozója, a kit már el nem temetett. Még pedig több izben. Apja meghalt Fiumében, Pozsonyban és Kis Szebenben, az anyja Eszéken, Pécsen és Liptó-Ujvárt, a bátyja Mező-Laborczon és Zala-Egerszegen, az öcsese Verseczen és Rakamazon, nagyapját négy helyen, nagyanyját pedig öt izben temették. Az oldalági rokonokról nem is beszélék. Ez évben többé szabadságot nem kap!

Flohbert Albert erre a kijelentésre most már valóban gyászos arcot vágott.

Leült íróasztala mellé s rezignáltan piszkálta körmeit.

Tisztviselő-társai csoportba verődve beszélgettek az egyik íróasztal mellett.

— Képzeltetek — szól az egyik — tegnap délután egy veszett kutya megmarta a házmesterünk kis leányát. Még tegnap ejjel fölvittek Budapestre a Pasteur-intézetbe.

— Veszett kutya? — kapta föl fejet hirtelen Flohbert Albert. Igen, — szól aztán közönyös hangon társaihoz — tegnap délután a Hajnal utcán állítólag veszett kutya járt.

— Az alkonyat-utcán, — javította ki az előbb szóló kartárs.

— Igen, igen, az Alkonyat-utcán, — mondotta Flohbert Albert. Tudom, mert nekem is volt egy kis bajom vele.

— Hogyan? — fogták körül az asztalt a többiek. — Kartárs ur is látta?

főlöleg átlagosan 7-50%-ja volt a tényleges tőkének.

Természetesen be kellett következni azon időnek, melyben a tőkepénztulajdonosok, a helyi érdekeltségek, pénzüiknek megfelelő haszon nélküli gyümölesztetésétől visszavonultak s beállott a pangás.

A helyi érdekű vasutak további fejlődésének megakasztásában része volt azonban azon körülménynek is, hogy ezen vasutak nem simultak az illető gazdasági vidék viszonyaihoz s úgy felépítésüknél, mint később az áru- és személyforgalom lebonyolításánál létesítésük és szervezetük sablonossága, nehézséges mozgása miatt kellőleg beilleszkedni képtelenek voltak éppen azon gazdasági érdekek közé, melyeket előmozdítani első sorban feladatuk lett volna.

A helyi érdekű vasutak építése első sorban túldrága volt. Kilométerenkénti építés felrugott 60000-től 120000 koronaig. Természetes következménye volt ennek, hogy ha már nem is kezdetben, de a gazdasági élet legkisebb megrázkódtatásakor a befektetett óriási tőke gyümölesztetést nem termelt. Sőt már az ily vasutak létesítésekor főfeladatul tűzetett ki, hogy az állam által kezeltessék, az állam legyen az a kártválló egyén, ki zsebéből a fenntartási kiadások többletét kifizeti! Feladata ugyan az államnak, hogy bár kiadások révén is a gazdasági élet felvirágoztatásához hozzájáruljon, hiszen ez ettikai kö-

telessége, mert a végeredményben ennek hasznát önmaga élvezi. De viszont, ennek tulhajtása káros következményeket szült.

Az építés drágaságát elősegítette azon körülmény, hogy a helyi érdekű vasutak rendes nyomtávu 1435 mm. pályának épültek, részben azért, hogy a csatlakozással bíró állomásokon az átrakás elkerültesse, részben, hogy az állam által leendő átvétel, illetve kezelés ellen nehézség már eleve kizárassék.

A felépített egyes helyi érdekű vasutak hossza 40—100 kilométerre terjedt. Ily hosszú kiterjedésben, a drágán épített vasut a helyi érdekeket szolgálni nem volt képes. A vonat mentén elterülő falvak a vasuttól nagyobb részint távol fekszenek s így a vasutal való összeköttetéstől, különösen kedvezőtlen időjáráskor járhatatlan viczinális közutainknál elvannak zárva.

Már most az állam által kezeltetve, ez a forgalom lebonyolítását a személy és áruszállítással együttesen teljesíti. Az üzem fenntartására közlekedtet rendszerint két odamenő és két visszatérő vonatot. Miután ezen vonatoknak kell az összes kezelést teljesíteni, az egyes állomásokon nagyobb tartózkodásokat kénytelen igénybe venni. Ezenkívül 25/35 km. sebességgel közlekedik, miből előáll azon eset, hogy valóságos czammogó vonatokat élvezhetünk, melyek az élezlapok karikatúráivá váltak. Miután pedig ily hosszú vonalon több város is fekszik, a czammogó

— Éppen arra mentem s a kutya nekem jött. Nem vetettem rá ügyet, csak mikor a bokám felé kapott. Meg is harapott egy kissé, vérzett is, no de hál' Istennek nincs semmi baj.

— De az Istenért — kiáltják mindannyian — kartárs ur ezt olyan könnyen veszi! Egy veszett kutya megharapja s nem törődik vele! Utazzék azonnal Pestre, míg nem késő.

— Ah, nem érdemes törődni vele — felelte hanyagul Flohbert Albert. — Meg aztán az igazat megvallva, nem akarok szabadságot kérni ilyen csekély ok miatt. Az sem valószínű, hogy a kutya veszett volt.

— De veszett volt biz' a! Lebunkózták s az állatorvos még tegnap a legkétségbevonhatatlanabul konstatálta a veszettséget.

— No én nem adok rá semmit — válaszolt hősünk s a beszélgetők hirtelen irásziataikhoz ugrottak, mert a hivatalfőnök nyitott be az ajtón...

Másnap Flohbert Albert heves főfájásról panaszkodott hivataltársai előtt. Harmadnap meg azt mondta, hogy egész éjjel heves láz gyötörte.

A következő napon nem dolgozott semmit, oda állt az ablakhoz s tekintetét egy pontra szegezve nézett buskomoran maga elé. Hivataltársai, kik aggódva figyeltek, látták, hogy időnként göresösen rándult meg az ajka.

Részvétel közeledtek felé, hogy rábeszéljék arra, hogy most már haladéktalanul utazzék

Pasteurhoz, a midőn a hivatalszolga egy palackz friss vizet hozott be a szobába.

Flohbert Albert e pillanatban megrázkódtott s véstjőslő hangon rivalt a hivatalszolgára:

— Vigye előlem az a vizet!

A hivatalszolga ijedtében a földhöz vágta a palackzot s a szobában lévők, a mint szerencsétlen kartársuk hirtelen egy nagyott vakantott, eszük nélkül pusztultak a szobából.

Flohbert Albertet csakhamar esengetyűsző hivta főnökéhez. Talabér Leander résztvevő arczczal fogadta:

— Hallom, hogy önt egy veszett kutya megharapta.

— Azt mondják veszett volt — felelte Flohbert Albert s szeméit kidüllesztette

— Miért nem gyógykezelte magát, szerencsétlen? Hisz ez borzasztó könnyelműség!

— Nincs semmi bajom, csak nyelaim nem tudok göres van a torkomban s irtózom a víztől.

— Már irtózik a víztől! — csapja össze kezéit Talabér Leander, nem gondolván meg, hogy a vizet ő maga sem szereti.

— Meg aztán sokszor érthetetlen vágy fog el, harapni szeretnék, — folytatja Flohbert Albert s morogva csattogtatja fogait.

Talabér Leander egy ugrással irásztala mögött termelt. Onnan tárgyalt tovább.

— Én önnek hat heti szabadságot adok, de utazzék azonnal Budapestre a Pasteur-intézetbe.

két-két vonat képtelen azon igényeket teljesíteni, melyeket a városokhoz közel fekvő falvakban lakó közönség a városba való jutásakor és onnét való visszatérésekor jogosan igényel. Így van az azután, hogy bár ott fiúyül a vasut, a közönség azért a városba való menésekor a kocsit használja, a vonat pedig ezammog üresen tovább. De hát tessék is elgondolni. A várostól lakom, mondjuk kocsin, egy óra távolságra, de az állomás, vagy megállóhely falumtól kocsin 15—20 perczre van. A vonat jön abban az időben, mikor már a városban dolgomat alig tudom elvégezni. Ha mégis elvégeztem, visszaakarnék jönni, várakoznom kell 3—4 órát. Persze ily viszonyok között mindenki kocsiját és nem a vasutat veszi igénybe. A vonat pedig halad üresen tovább.

Megakasztotta a helyiérdekű vasutak fejlődését, hogy úgy mondjam életrevalóságát azon körülmény, hogy ezeket iparkodtak az állam kezelésébe juttatni. Az állami kezelés pedig, mint tudjuk, elsősorban adminisztratív s így a helyiérdekű vasutakon az üzletszerű élet, a mozgékonyág hiányzott. Már pedig, ha a testben nincs meg a vérnek kellő lüktetése, pezsgése — maga a test fog tönkremenni. Az állami kezelésnél azon rendszer, azon elvek, melyek a fővonalakon használtattak, a katonai igények, melyek nagyobb terheket rónak a vasutakra, a helyiérdekű vasutakra átvive, ellenkezésbe jutottak a

helyi érdekek fejlesztésével, az üzlet, az ipar és kereskedelem fokozásával s maradt a helyiérdekű vasut egy holt test.

Új korszak, tevékeny élet napja tűnik fel a helyiérdekű vasutakra, midőn szakítva az eddigi áldatlan rendszerrel, a motoros kocsikkal való közlekedést veszik használatba.

Mielőtt ennek létjogosultságát fejtegetnők, vessünk egy pillantást azon kísérletezésre, melyeket a motoros kocsikkal végeztek, s azon eredményekre, melyeket a motoros kocsikkal való közlekedéssel ellehet érni.

Az európai vasutakon először a francia északi vasutak tettek kísérletet a motoros kocsikkal való közlekedésre, s miután ezek sikerre vezettek, állandó használatba is vette őket. Innét azután elterjedtek a motoros kocsik a francia vasutakon, majd a német vasutakon, melyeken már 1901. évben 41 db motoros kocsit volt forgalomban.

(Vége köv.)

Vonatszemélyzetünk maradisága.

A „Haladás“ mult számában B. T. Gy. aláírással egy cikkecske jelent meg, a mely a vonatkísérő személyzetet régi szolgabíró-módra lekappa a tiz körméről s olyan vígan végiggedül rajta, hogy szinte öröm volna nézni — ha megérdemelné!

— Köszönöm, de nem mehetek, — felelte hősünk szilárdan. — Nincs pénzem — folytatta morogva.

— Egy hónapi fizetési előleget engedélyezek.

— Kevés, — szólt a beteg s újra morgott egyet.

— Három hónapit engedélyezek. — kiáltotta gyorsan a rettegő főnök, — s adok 100 korona rendkívüli segélyt!

— Köszönöm — mondotta Flohbert Albert s meghajtván magát, távozott . . .

. . . A hat heti szabadság elteltevel Flohbert Albert sürgönyileg kért újab, meg nem tagadható, hat heti szabadságot, mert mint lábbadozó ismét — reczidivázott.

Irentruh.

Váróteremben.

Előkelő gavallér megszólít egy falusi libácskát:

— Kisasszony, szintén az expreszszel?

— Óh nem! — a mamával.

Bizonyíték.

Száli: Mónikám, én már látok, hogy te nem szeretsz engem?

Móni: Wie hájszt nem szeretlek? Nadjon is szeretlek! De ha az Isten még jobban szeret, hát vegyen magához!!

Tárgyaláson.

Elnök: Vádlott, volt-e már büntetve?

Vádlott: Igen, nem!

Elnök: No most már melyik igaz?

Vádlott: Úgy vélem, igen, de már nem emlékszem rá hűséggel.

Elnök: Gondolkodják csak.

Vádlott: Úgy sejtem, három évig ültem börtönben.

Elővigyázatos.

Földbirtokos: (a kérőhöz) Látja kedves Sántha úr, a meddig a szemem ellát, az mind az én birtokom.

Kérő: (Halkan a leányhoz) Jó seme van a kedves papjának?

Czélzás.

— Igen, Nagysám, a mi családunkban a szellemesség dominál.

— És miért nem hozza egyszer magával?

Gyermekek között.

Laczika: Nézd csak Irénke, milyen szép bélyeget ragasztott a bácsi albumomba!

Irénke: Az semmi! Látnád csak, milyen szép bélyegeket ragasztott tegnap egy bácsi a bútorunkra!

*

Gézacska: (a 3 éves hugához) Tudod-e, hogy nonsokára egy kis testvérkét hoz a gólya?

Annuska: Máj medint!?

De nem érdemelte meg!

Ha megengedi a t. cikkíró ur, néhány sorban reflektálni fogok rá, bár a tollforgatás nem kényerem, és ha talán ebben elég gyakorlatlannak fognak is találni, szolgáljon mentségemül az, hogy válaszem megírására csupán csak az *igazság* és *kötelességérzet* készítetett.

Tehát elsősorban is *nincs érzékünk arra, a mit emberekkel való bánásmódnak nevezünk!*

Csak egyetlen egyszer próbálná meg a t. cikkíró ur egy olyan vonattal, mint jegyvizsgáló utazni, a melylyel egy-két főispán, néhány képviselő, híresebb publiczista és főként újságíró utazik, majd megtanulná, hogy mi az *alázatosság*, ha pedig erre hajlama vagy akarata nincs, úgy bizonyára — *nem utazik többet!*

A szegény kalauznak még a hangfestésre is kell vigyázni, mert ha meghült gégéjével az üzlet-szabályzat által előírt „udvarias, de határozott“, talán egy kissé recsegő hangon szól, már az ideges nagyúri közönség egy-két tagja bizonyára rátámad a szokásos módon: „*ne kiabáljon nekem, nem vagyok én süket!*“

Ha egy utas kezdi a megjegyzést, a többi iparkodik azt túllicizálni s ha ez ellen csak egy szó kifogást is merészel emelni, kész a visszavágás: „*majd irok a miniszternek!*“ stb . . .

A kalauz kénytelen a mi viszonyaink mellett a táncz és illemestert játszani s állandóan kénytelen olyan arcot vágni — eltekintve a kedély állapotától — mintha a fotografus gépje előtt ülne, szóval mindig nyájas arcot.

Csak a mi vonalunkon tudnék olyan tiz-húsz gyakran útban levő urat felemlíteni — azt hiszem ismerjük mindnyájan — a ki előtt még talán a t. cikkíró ur is aligha tudna imponálni.

Legyen szíves t. uram szavainak ezt a részét jobban fontolóra venni s ön is befogja látni, hogy ha a kalauzban az önértetet jól erősen befojtják, annak legkevésbé sem a maradiság az oka!

A szegényebb néposztálylyal érezteti fölényét, nyers és türelmetlen.

Kemény szavak ezek uram nagyon, kiváltképpen ugy általánosságban odavetve!

Oldalakat tudnék erről írni, mert igazán lehetne, de itt is igen rövid leszek s ennek daczára könnyen megérthetnek.

A mi alacsonyabb osztályu népünk az utazást illetőleg *a lehető legalacsonyabb színvonalon áll* s ezt a színvonalat egyszerre nem tudná emelni a t. cikkíró ur még akkor sem, ha a személyszállító vonatokhoz a kalauzokat az angol kisasszonyok zárdájából állítaná is ki, vagy akár direkte erre a célra ott neveltetné is.

HETI KRÓNIKA.

Vándorol a magyar idegen hazába,
Csábítja lidércz-tűz: arany csillogása.
Honfi érzést ölö, vad, nyomasztó lázban,
Mentek a héten is, voltak talán százan . . .
Sósabb lett a habja kéklő Adri-nak,
Mert könnyüje hullt be száz koldus fiának.

Van azért víg magyar, van még dinom dánom,
Tejjel-mézzel folyó szép Magyarországon.
Szólnak is az urak: mért búsul a magyar,
Kanaán ez a föld, kincset ad — ha akar.
Most a lóverseny is szép osztalékot ad —
Munka-osztalékot adna inkább, sokat! . . .

Szörnyen jajgatnak a francia barátok,
Kormányak tulságos gondot visel rájuk.
Bezáratták Lourdes kegyosztó barlangját,
Nem hallják ott többé zarándokok hangját.
Szidja is a gallust a római pápa,
(Hja, mert péter-fillér nem repül Rómába.)

Japánban mostanság egy nagy pénzverőben,
A munkások gyomrát úgy hazamenőben,
Minden este Röntgen-sugárral vizsgálják,
S a kapukat körül esend-rendőrök állják.
A pénzverők tengersok aranyport lopnak,
S lenyelik, de Röntgen véget vet e kosznak.

Labancz lett a pécsi püspök ő kegyelme . . .
Az ország figyelmét magára terelve.
Nem engedte meg a Hymnust a templomba
Énekelni, mondván: tiltja azt a dogma.
Nincs a császár-város nagyon messzi Pécestől,
Legy nyugodt jó püspök, meglátták ezt Bécsből.

Sebaj no! Ott van még a magyar diákság!
Kurucz mi voltát annak meg nem ássák . . .
Most is ünnepre kész, örömpir az arczán,
Merengve Rákóczi nagy, sugáros harcán . . .
Velők van a szívünk, bár a kedvünk kevés,
Sivár a jelen: nincs **fizetésrendezés.**

Passe-partout.

Nem tudom, a t. czikkiró ur az ország melyik részében s mely vonalán lakik, de csak azt ajánlom neki, hogy ha egy olyan vonattal utazna végig, a melylyel 2—300 Amerikába kivándorló, vagy fűzesabonyi kubikos, avagy trencsényi, vagy zólyomi tót atyánkfia utazik, megtudná, hogy a kalauz miért *nyers*, miért *türelmetlen*!

A legkevésbé sem azért, hogy az a természetéből folya!

Mikor az a szegény nép beszáll vagy kiszáll, — Isten bocsássa meg kifejezésemet — de az állattól igen kevés részben különbözik, sőt hang dolgában jóval fölötte áll!

Mikor pedig az egyperczes állomáson az a szegény összezsufolt nép egy kutat meglát s a kocsiból kiront, hiába tessékelné vissza azt a t. czikkiró ur, itt már a nyájas arcznak vége, ha Kniggétől tanult is valamit, az már a lábába vagy a hajába száll, itt már nem az udvarias szólásformákon jár a kalauz esze, hanem azon, hogy a bekövetkező veszélyt mi módon értesse meg az utassal, hogy azt a testi épség veszélyeztetése nélkül betuszkolja a kocsiba. *Ezt pedig teszi azon a módon, azzal a szóval, a melyet az megérteni képes!*

Mert ha az udvarias szólásformák elhagyásával az ön megrovását ki nem kerüli is, de a

vonat rendességét biztosította, az utasnak élete felett örködve, kötelességének mindenfeleképpen eleget tett.

Azt hiszem, hogy a t. czikkiró ur is inkább vétene az illemszabályok ellen, mintsem egy kis barátságos beszélgetést reszkirozna meg esetleg a törvényszék helyiségében — a vádlottak padján!

Pedig hát Würzlangtól-Münchenig az út elég hosszú, erre is gondolhatott volna a czikkiró ur sörözgetés közben . . .

Nagyon különösnek tűnt fel nekem az, hogy ön, t. uram, dichymuszot zeng arról a német kalauzról, a ki nem volt hajlandó ott az étkező kocsiban sörözgetni. Hát ez olyan nagy erény? Azt hiszem, hogy uraságod itt is szégyenkezhetne, mert nálunk sem szoktak a kalauzok sörözgetni, sem pedig klabriászt játszani szolgálat közben az étkező kocsikban . . .

Kifogásolja még ön uram az anyagot is.

Kérem szépen, ön még igen fiatal vasutas lehet — adja az ég, hogy legyen igen öreg is — ha erről is csak egy ír.

Talán csak nem a protekcióra akart ott egy rejtett czélzást tenni, hiszen azt tudhatná már, hogy a Máv-nál protekció ninesen, hiszen ilyen nyilatkozatot rendelet alakjában a H. L.-ban is olvashatott!

Innen-onnan.

Nincs oka rá.

Férj: Ezt már így tovább ki nem bírom és elhatároztam, hogy asztaltól és ágytól válni fogunk.
Feleség: Csak ne henczegj!

Sokra vitte.

— Hallottál? A krachmandl csődbe került.
— Nadjszerő! Pedig öt év előtt még semmije sem volt! Hodj felvitte az Isten a dclgát!

Az már más.

Férj: (dühösen kiabál a konyhaajtónál) A fene ette volna meg már az egészet! Ez így tovább nem mehet! A mai ebédet a kutya sem venné be!

Szakácsné: Kérem nagyságos úr, az ilyen bánásmóddhoz nem vagyok hozzászokva!

Férj: Bocsánat, azt hittem a — *feleségem főzött!*

A kutya-fajok.

— Hány faja van a kutyának? kérdi a tanár egy zsidó deáktól.

— Több fojta. Van odjanis kumondor, vizsla . . . meg . . .

— Hát még?

— Hát . . . hát, . . . még *döhösös kotya!*

Sokat kívánt.

Férj: Ma egy szabószámlát kaptam valami báli ruháról; mi az?

Feleség: Tudod édesem, az a zöld kivágott ruha az, a melyben tavaly ismerkedtél meg velem a jogászbálon.

Férj: (keserűen) Hát még a *csapdát* is én fizessem meg amelylyel *megfodtak*?

Kétértelmű.

Festő: És hogy tetszik önnek a „*tengeri vihar*”-om?

Kritikus: Remekül. Még *tengeri belegséget* is kaptam tőle!

Szerencsétlenség és pech.

Egy társaságban azon vitatkoznak, hogy egyértelmű-e a szokásos pech szó a szerencsétlenséggel. Egynek kivételével az ételmet ugyanakkor mondták, de ez az egy nem engedett:

— Jól van, — szólt — ha nem hiszik el, hogy a a pech nagyban különbözik a szerencsétlenségtől, hát majd befogom bizonyítani. Tegyük fel, hogy én egy szép vasárnapi napon a családommal kirándulok Nagy-Téténybe. Az úton az anyósom a Dunába esik: ez *szerencsétlenség*. De azután a kapitány csónakot bocsát le, a már fuldoklót kimentik — ez *már nekem pech!*

Az a kisegítő fékező, később vonatmálházó miért nem lehetne szorgalma, tanulása után jó kalauz is, annál is inkább, mert a vasutnál nem az elmélet, hanem a gyakorlat alapja mindennek!

Az ilyen kalauzokkal önnek sem lenne semmi baja, hanem igenis azokkal, — és azt hiszem, hogy a vasutnak is — a kik az úri portákhoz elég közel születtek, egynémely jó születésű versenyparipa közelébe jutottak, jól inaskodtak stb. s a kiknek végkielegetésül jutott a kalauzi cím.

De hát ezért ne tessék minket megróni, ennek mi okai a legkevésbé vagyunk.

Általában véve szükséges volna ugyan bizonyos iskolai kvalifikáció, de méltánytalanság volna ezt feltétlenül megkövetelni, mert én szerintem nagyobb a biztosíték egy olyan emberben, a ki az intézet szeme előtt nőtt fel s a kinek jellemét, rátermettségét a szolgálati főnök ismeri, tudja, mint egy tanulmányait félbenhagyott rugott diák.

A személyvonatok kísérő személyzetét nem a szolgálati évek, sem pedig a protekció szerint kellene beosztani, hanem igenis a rátermettség, tudás és az intelligenzia szerint, akkor sem a czikkiró urnak, sem pedig senkinek nem lenne ellenünk kifogása.

Egy főkalauz.

Tekintetes Szerkesztő Ur!

A „Haladás“ czimű lap legutóbbi számában a vonatkísérő személyzet „maradiságáról“ szóló cikket olvasván, arra a meggyőződésre jutottam, hogy a czikkiró ur, ki általánosságban pálczát tör a vonatkísérő személyzet szolgálattétele felett, éppen nem, vagy kevésbé ismeri ezen szolgálati ágat.

A többek között azt állítja, mikép többnyire kontár iparosokból szedik össze őket. Abban alaposan téved. Tessék csak körültekinteni, azonnal rájön az ellenkezőre. Nagy része azt sem tudja, miféle fán terem az ipar. Az eke-szarvát fogta biz' ő kelme, meg a lovakat hajtotta. Egy része pedig előbb pályamunkás volt és úgy jutott oda.

Nem szándékom bonczkés alá venni, ki miként jutott a vasuthoz, de — czikkiró ur állítása szerint — az állomási személyzet sokkal magasabb nivón áll, holott köztudomású dolog, hogy legnagyobb része altiszti vizsga letétele által jutott altiszti kinevezéséhez.

Ismerünk több áll. előljárót, a ki előbb áll. málházó, váltóór, sőt még pályamunkás is volt. Jelenleg azonban, mint áll. előljáró, teljes mértékben megfelel mindenkben.

CSARNOK.

Margareta.

Spanyolból.

(Folytatás.)

Margareta elsápadt a fétj gunyos szavainak nyilaitól.

— Egy napon az én barátom a közeli városba utazott és éjjel tájban háza lángokban állott. Loucisata és kedvese, kik kétszeresen el voltak zárkózva, ott vívódtak a halállal, abban az égő szobában, melyben annak a nemes férfiúnak becsületét meggyalázták. Midőn másnap ráakadtak a két koromá égett holttestre, a férj látszólagos kétségbeesése daczára is sejteni kezdték azt a borzasztó titkot, melyet ez a tüzeset a maga füstfelhői mögött elrejtett.

— Kérem, asszonyom, várja meg elbeszélésem végét, és engedje meg nekem, hogy még néhány perczig untassam.

Margareta tényleg felkelt helyéről, szemei mereven néztek és arcját halálos sápadtság takarta; heves mozdulatára szétbomlott a haja, aláhullott vállaira és aranykeretbe foglalta vértelen arcját.

Cannesben némelyek hélyeselték a férj tettét, mások gunyolódtak fölötte. Emlékszem, hogy én annak idején azt mondtam és pedig André jelenlétében, aki tanum lehet rá: „A mi barátunk lehet, hogy helyesen cselekedett, de lett volna ennek jobb módja is és egy Pimentel neje nem halhat meg úgy, mint egy Santa-Cruz neje.“ Ha nekem, mitől isten óvjon, valaha okom volna Otthellóvá lenni, így szólnék a hűtlen asszonyhoz: „Asszonyom, az ön terrasza sziklákra van építve és a terrasza alatt a tenger van. Két órára eltávozom hazulról és ha majd visszatérek, már megtörtént légyen valami szerencsétlenség.“

Mindeddig a marquis tekintete, mely lázasan meredt volt az előtte levő tányérra, nem emelkedett a nejeire; most azonban hirtelen hátradobta fekete fürteit, csaknem keresztülfurta nejét tekintetével és így szólt:

— Mit tart ön erről a történetről asszonyom?

Margareta sápadtan, megmerevülve hallgatta ezeket a czélzásokat egy bárány áldozatkészségével, mely várja mészárosa kegyelemdöfését. Ez a kérdés ismét eszméletre térítette és visszaadta büszkeségét.

— Bármily szinpadiasan hangozzanak az ön történetei, uram, én figyelmesen és helyeslőleg hallgattam meg azokat; tudom, mi-

Az számításba nem jöhet, vajjon az illető becsületes paraszt vagy kontár mesterember volt. Az intézet tudta, kit fogad szolgálatába és kit nevez ki altisztnek.

Én azt hiszem, ritka ember az, a ki megélhetési céljául első esetben a vasutat választotta volna (a hivatalnoki kar kivételével, kik már ifju korukban arra készülnek).

Ha módjában van, igen lekötelezne bennünket, az intézetünket kapacitálná, hogy ezentul csak kalauzgyakornokokat vegyen fel. Azonban, gyakorlatból tudjuk, az a leg-ritkább esetekben történik.

Az ellen meg éppen protestálok, mikép más vasutaknál különben végzik a szolgálatot, mint a máv. vonatkísérő személyzete. A napilapok hasábjain nem egy ízben volt szó a máv. személyzet szolgálattételéről. Mindenkor kiállja a versenyt és elismeréssel voltak felőlünk.

Akadnak nyers, faragatlan, haszonleső és rosszindulatu egyének, az erkölcsi sülyedés legalacsonyabb fokán lévén, gyalázatos dolgokat művelnek. Ilyeneket ki kellene irtani, mint a rákfénét. Egyesek üzelmei miatt azonban egy egész testületet pellengére állítani nem kellett volna. **B. A., főkalauz.**

vel tartozom önnek és meg fogom majd szivlelni az ön történetét.

Most a marquis halványodott el, felemelkedett s aztán mélyen meghajtotta magát. Szemében egyidejűleg villant meg egy vesztaszűz kegyetlensége és a katona szánalma a legyőzött fogoly iránt.

— Isten önnel, asszonyom!

És becsületének bírása kitántorgott a teremből.

*

Elment . . . Két óra . . . két órája van, hogy meghaljon. Miért ne mindjárt? A pillanat oly kedvező volt. Habozva nyult a csendgyű után. Csendgetett. Kalapot és köpenyt kért; midőn kiadta a parancsot, ismét habozni kezdett.

Ugy tetszett, mintha a fali óra ketyegése egyre azt hajtaná: „Huszonhat év, huszonhat év, huszonhat év.”

Hogy beszélt vele az a férfi, mikor szerette, s hogy beszélt vele most, mikor bírskodott fölötte! Miért is nem törte meg a saját büszkeségét! Igen, igen, ez volt az ő álmodott ideálja, leányálmainak élő megtestesülése. Miért csak most mutatta meg neki teljes erejét, minden tudását? Hisz ő nem kívánt egyebet, mint azt, hogy le legyen

HIREK.

* **Személyi hir.** Dr. *Tarnay Gyula* alispán 21-én este a putnok—visnyói vasut közgazgatási bejárására Putnokra utazott.

* **A miskolczi üzletvezetőség kibővítése** Több helybeli lap hire szerint a m. kir. államvasutak igazgatósága a kereskedelemügyi miniszter rendelete folytán legközelebb a miskolczi üzletvezetőségénél vissztérítési osztályt létesít, miáltal az üzletvezetőség tisztviselői karának száma 52-vel szaporodik. Megezáfoljuk e híresztelést, melynek semmiféle alapja nincs. A visszkereseti és vissztérítési szolgálat természete is kizárja azt, hogy az üzletvezetőségeknél ismét létesítsenek visszkereseti osztályokat. Épp e szolgálat egyöntetű lebonyolítása érdekében helyeztek be néhány évvel ezelőtt az üzletvezetőségi visszkereseti osztályokat az igazgatóság központjába.

* **Az idei hadgyakorlatok.** Az idei nyári hadgyakorlatok Lippán fognak lefolyni. A gyakorlaton részt vesz a király is Ferencz Ferdinánd társaságában. E hadgyakorlatok szép alkalmat nyújtanak majd az új aradi üzletvezetőnek, *Stankovich Miklósnak*, hogy ritka tehetségét e téren is érvényesítse.

* **A drótnélküli táviró magyar feltalálója.** Ily ezim alatt közölt a „P. N.” f. hó 12-én amerikai

győzve, s minthogy férje nem tudott győzni, egy *Andrét* tüntetett ki, egy halvány boulevard bábót, a kinek tegnap nem volt bátorsága, hogy őt megölje s hogy így megkimélje őt a mai nap szégyenétől . . .

A perczek rohantak . . . nem habozhatott tovább. Szökni? . . . Persze férje nem gondolt rá, hogy meg is szökhetik, . . . hogy elbujhat, hogy segélyért kiálthat. *Hanem Pimentelné* nem gondolt ilyen gyávaságra.

Meghalni, meghalni, igen neki meg kell halni! Végigment a nagy szalonon, anélkül, hogy körültekintett volna, nehogy valami még az élethez kösse: végig lépkedett a terrász lépcsőin, a belvederehez közeledett, hanem itt aztán önkénytelenül megállott, lenézett a mélységbe és visszahökkent; borzasztó volt, de meg kellett lennie. Két óra múlva, igen, ő azt mondta, két óra múlva „és megtörtént a szerencsétlenség.” De hátha nem hal meg, hanem összezúzva nyomorékon életben marad? . . . Nem, ez nem lehet, ennek nem szabad megtörténnie. Reszketve és remegve lépett a terrászra és aztán vissza a salonba.

(Folyt. köv.)

hírlapok nyomán egy hirt, mely szerint Murgas József, magyar születésű, jelenleg Amerikában élő wirkes-barrei r. kath. pap feltalálója a szenzációs távirónak. Az amerikai szaklapok véleménye szerint jóval felülmúlja Marconi találmányát. Ha ez nem afféle hírlapi kacsa, ugy ez egész Magyarországnak dicséretére válik.

* **Bucsuestely.** Mult számunkban megemlékeztünk Hegedüs Győző mérnöknek S.-A.-Uj helybe, fűtőház-főnöki minőségben történt áthelyezéséről. Hogy nevezett Zólyomban minő közkedveltségnek örvendett, azt a tiszteletére rendezett bucsuestely bizonyítja, melyről zólyomi levelezőnk az alábbiakat írja: Hegedüs Győző és neje tiszteletére a vasut, a zólyomi sportclub és a műkedvelői kör e hó 12-én este a kaszinó helyiségében 50 teritékű bankettet rendezett. A távozók rokonszenyes egyénisége irt hagy mag után társadalmunkban is és az ez estén elhangzott felköszöntők híven méltatták érdemeiket. Az első felköszöntőt igen találóan Havas Dávid fűtőházfőnök mondotta Hegedüsre, buzdítván őt az új állásában reá váró küzdeimeivel szemben kítartásra. Bossányi István postafőnök a Sportegylet nevében érdemduis alelnökét bucsuztatta és egyben felolvastatta az egylet közgyűlési jegyzőkönyvének kivonatát, mely szép szavakban sorolja fel Hegedüs érdemeit. A műkedvelőkör nevében Salamon Ferencz dohányraktári főnök mendott Istenhozzádot a távozó házaspárnak, mint a műkedvelőkör lelkes s tevékeny tagjainak. Majd Peleskey János mozdonyvezető bucsuzott társai nevében egyszerű, keresetlen, őszinte szavakban. Barnai Ferencz egy hangulatos tósztblan mint műkedvelő-partnerét. Faragó Sándor mernök pedig mint régi kedélyes asztaltársát bucsuztatta az ünnepeltet. Több jóízű tósztblan esett még ezeken kívül is. A pohárköszöntők meleg viszhangot keltettek Hegedüs Győzőben. Szinte elérzékenyülve tekintett vissza azokra az időkre, melyeket e város falai között töltött s melyek Zólyomot második otthonává tették. Igen szép szavakban köszönte meg az ovációkat. A hangulatot Vörös Lajos jó zenéje fűszerezte. A társaság, melynek körében hölgyek is szép számmal voltak, soká együtt maradt, sőt egy részét még a virradat is együtt találta.

* **Mérnöki asztaltársaság.** A miskolci és a diósgyőri vasgyárban lakó mérnökök a társulás terére lépve f. hó 18-án este tartották a „Kispipa“ vendéglőben első összejövetelüket, amelyen a sokágu mérnöki tudományok képviselői és művelői tekintélyes számban vettek részt. Az estén mindvégig emelkedett hangulat és jókedv uralkodott. Markup Ferencz vasgyári felügyelő, Krón Ignác államvasuti műhelyfőnök, Richter Mátyás városi vill. vasuti igazgató és többen szép s magasszárnyalású szavakkal méltatták az összejövetel jelentőségét, különösen hangsúlyozván, hogy a mérnöki tudományok, mint az emberi elmének igazán termelő erői, hazánkban még mindég nem

állanak az elismerés és a megbecsülés azon fokán, ahogy azt méltán megérdemlik. Főlemlítették, hogy a mérnököknek épen azért tömörülniök és vállvetve kell működniök azon, mikép a mérnöki hivatás az államhatalomban és a társadalomban megérdemelt helyét elfoglalván, hazánk gazdasági állapotának és iparának, a nemzeti jólét egyedüli biztosítékainak fölvirágoztatásán intenzivebb módon munkálkodjék. A megalakult asztaltársaság az első lépesőfok ahhoz a népes egyesülethez, melyet városunkban a miskolci mérnökök legközelebb alakítani szándékoznak.

* **A vihar rongálása.** Az elmúlt héten dühöngött szélvihar a Bpest jobb- és balparti üzletvezetősegek területen óriási pusztításokat vitt végbe. A távirida és telefon-póznákat a brucki és marheggi vonalon némely helyen 2—3 kilométer távolságban is kidöntötte, mi miatt a közlekedés több izben is megakadt, mert távirati érintkezés nélkül a vonatokat indítani sem lehetett. A vihar következtében szerencsétlenség is történt a zsolnai vasuti vonalon. A Budapest-ről Zsolnára indított 1406. számú gyorsvonat 19-én éjjel 11¹/₄ órakor Nagy-Bitse és Vágbeszterez között egy, a pályatestre tévedt parasztkocsinak nekiment, a lovakat összezúzta és a kocsin volt két embert eigázolta. Mindkét ember meghalt és a vasuti munkások közül kettő életveszélyesen megsérülve kórházba került. A parasztköcsi a hófúvás következtében tévedt a pályatestre. A gyorsvonatnak, utasoknak és a gyorsvonat személyzetének baja nem történt. Hófúvás volt 19-én a selmeczbányai vonalon is, hol az egyik vonat a hófúvás következtében 77 percz késéssel érkezett be Selmeczbányára.

* **A fekező katasztrófája.** Temesváron Szabó Pál huszonnégyéves vasuti fekező egyik személyvonat rendezésénél vigyázatlanságból két vasuti kocsit közé került. A két kocsit úgy összenyomta a mellét, hogy szörnyethalt.

* **Halálos vonatelgázolás.** Érsekújváron e hónap tizenhetedikén az éjjeli órákban Klein Miksa géplakatost a tolató mozdony elgázolta. Súlyos belső sérüléseket és zuzódásokat szenvedett. Rögtön kórházba szállították, hol másnap reggelre meghalt.

* **Nagy sebességek Amerikában.** A napokban az „Empire State Express“-vonat a New-York-Central vasut Hudson szakaszán tíz perczet késett és hogy ezt a kesedelmet behozzák, a mozdonyvezető a vonatot teljes gőzzel vitte tovább. A késést 53 mérföldön át be is hozta. A vonat ezt az 53 mérföldnyi utat 45 percz alatt tette meg, vagyis ezen a vonalszakaszon óránkénti 71 mérföld = 113 kilométer gyorsasággal száguldott tova. Ennél nagyobb sebességet még csak egy esetben értek el. Ugyanis a mult évben az Atlantic City vasuton egy express-vonat 55⁵/₅ mérföld utat 44 percz és 45 másodpercz alatt tett meg.

* **Hamis huszkoronások.** Az utóbbi időben sok hamis huszkoronás arany van forgalomban. Figyelmeztetjük pénztáros kartársainkat, hogy a huszkoronás pénzek elfogadásánál óvatosak legyenek. A hamis pénzt már a csengése is elárulja. Sulyra nézve egy gramm különbség van a hamis és a valódi pénz között.

* **Vérengzés a vonaton.** Zsurka József debreceni lakos e hó 22-én este feleségével együtt Szerencséről utazott hazafelé. A házastársak nyugodtan ültek egymás mellett a vasuti kocsiban, csak a mikor Nyíregyházát elhagyták, kelt fel az asszony és kiment afülkéből. A férjnek feltűnt az asszony hosszas távolmaradása, kiment afülkéből, hogy utánna nézzen az asszonynak. Nemsokára nagy sikoltozás és jajveszékés hallatszott a vonaton. Az utasok kirohantak a kocsielejére, a hol Zsurkát kezében egy nagy véres bicskával, mellette pedig elterülve, egy fiatal embert találtak összeszurkálva. A vonatot csakhamar megállították s ekkor még borzalmasabb esetnek voltak szemtanúi. Az asszonyt ugyanis a férje meglepte a vonaton, a ki ott adott találkoztat Lanczer Józsefnek, a volt szeretőjének. A férj, a mint együtt találta őket, Lanczert lezurta. Az asszony eközben menekülni akart. Felrántotta a kocsielejét, hogy átmenjen egy másikfülkébe. A férj azonban a nyitott ajtón a robozó vonatról lelökte az asszonyt, a kinek a lábai a kerekek alá kerültek s a vonat elvágta. Lanczer még utközben meghalt, Zsurkát pedig a téglási állomáson átadták a csendőrségnek.

* **Egy millió dollár kártérítés.** A Central Railway Company több mint egy millió dollárt volt kénytelen kifizetni a múlt év január havában a Grand Central Station melletti alagutban történt vasuti szerencsétlenségnek károsultak igényeinek kielégítésére.

FEJTÖRŐ.

— Lapunk olvasóitól szívesen közlünk rejtvényeket. —

Számrejtvény.

1, 6, 9, 16, 3. Férfi név.
17, 23, 18, 25, 7, 26, 10. Méntelep van ottan.
20, 21, 11, 2, 13, 4, 14. A magyar szabadság tetemője.

8, 22, 15, 19. Női név.
24, 12, 7, 5, 16. Egy község neve.
1—26. Egy magyar népdal első sora.

Ezen rejtvény megfejtését folyó évi május hó 10-én megjelenő 19-ik számunkban hozzuk. A megfejtők között egy jutalomkönyvet sorsolunk ki.

A megfejtés határideje május 6.

A f. é. 15-ik számban közölt rejtvény megfejtése:

„Feltámadt Krisztus e napon Alleluja.”

A kitűzött jutalmat a megfejtők közül sorshuzás útján Jalnich Károly nyerte meg, kinek ezimére Mihályi „Francia zászló alatt” ezimű kötetét postára tettük.

Szerkesztői üzenetek.

T. A. Budapest. A dolog rendben van, elintéztük. Miért a hosszas hallgatás?

H. I. Losoncz. Köszönet! Hoztuk.

K. G. F. A. T. Gy. Kívánságunknak eleget tettünk s a határidőt — mivel azt többen is kérték — meghosszabbítottuk. Tehát csak rajta!

Közölhetetlen: A vén sas. Ilonka. Tavasz hangulat. A lámpakezelők helyzete. A bűvár. Kivégzés.

Felelős szerkesztő: Zsivkovics Antal.

Magy. kir. államvasutak
63525/CII.

Hirdetmény.

Felsőszilézia—osztrák-magyar közszénforgalom.

Osztrák-magyar közszénforgalom.

(Díjtételek felemelése.)

A felsőszilézia—osztrák-magyar és az osztrák-magyar közszénforgalomban 1897. évi szeptember hó 1-től érvényes II., illetve 2. füzetében és a hozzátartozó pótlékok szerint a békés—eszanádi helyiérdekű vasutak Kondoros, Palmatér, Pitvaros és Tótkomló állomásaival való forgalomban fennálló díjtételek folyó évi július hó 1-től való hatályiál 100 kg.-kint 3—3 fillérrrel felemelve fognak alkalmaztatni.

Budapest, 1903. április hóban.

A m. kir. államvasutak igazgatósága
a részes vasutak nevében is.

(Utánnomás nem díjaztatik.)

	
<p>Halló! Ki beszél?</p> <p>Grossman Lipót</p> <p>az „Arany csizmához” címzett czipő-üzlete</p> <p>Széchenyi utca 101. szám alatt Lloyd szállodával szemben,</p> <p>hova minden magyar ember bizalommal forduljon, mert ott a legnagyobb választékban a legjobb minőségű és a legfinomabb kivitelben, kizárólagosan hazai gyártmányu férfi, női és gyermekczipők ha- latlan olcsó árban szere- hető be. 4—10</p>	
	

Ingyen

és bérmentve kap

mindenki egy kezelési könyvecskét,
melyből bárki képes

8-10

== legfinomabb ==

Likőröket és Rumot

hideg uton, minden készülék nélkül még
a legkisebb mennyiségben is ország-
szerte ismert arómáimmal előállítani.

WATTERIGH A.

BUDAPEST, VII., DOHÁNY-UTCZA 5. SZ. ALATT

Tokaj-hegyaljai borok eladása.

1902. évi kitünő minőségű
tolcsvai szamorodni

boromat fejtve ajánlom 136
literes uj hordókban hordók-
kal együtt **45 frtért.**

1888., 1900., 1901. évből szár-
mazó kitünő

szamorodni és asszu
gyógyborokat is elárusítok.

Nagykálói Kállay Emánuel,
szőlőnagybirtokos Tolcsván.

Csín!

Női füzös
2 frt 80
Gombos
3 frt 40

Elegancia!

Férfi
ezugos czipő
2 frt 40

Feltűnést kelt
a

Chewrau
czipő
5 forinttól

Turui czipők

meglepő olcsósága!
Magyar munka!

„TURUL“ czipő-
gyár
r. t.
főraktára

MISKOLCZ, Széchenyi-
utca 39. Seper-szálló.

Férfi
füzös czipő
2 frt 80

Női
ezugos czipő
2 frt 25

Jó anyag!

Gyermek
czipők
80 krtól

Tartósság!

Vasuti

altiszti vizsgára

készülők

kézikönyve.

Irta:

SZEMERÉDY LÁSZLÓ, máv. irodatiszt.

A legjobbnak elismert
tankönyv az altiszti ké-
pesítő vizsgára készülők
részére.

Ára 3 K.

Utárvétellel küldve 3 K. 40 f.

Megrendelhető: kiadóhivatalunktól.